

SUUSAMYR
SOMERSET
WAR
MAINE
VISEU DE SUS
GRAFTON
TASHKENT
LIÈGE
DESESTI
SIGHETU MARMATIEI
RONA DE JOS
LUNA
MURMANSK
KAZAN
KOSICE
MOSTAR
VUKOVAR
LIEPAJA
GHEJA
TASH-KOMUR
URA VAJGURORE
CLUJ
SOLOTVYNO
SISIAN
STEPANAVAN
SIAULIAI
SISIAN
MIN-KUSH
BOKONBAYEVO
SHAANXI
LUN
ARAGATS
BUKHARA
TESHIG
ORLINOJE
BUDESTI
TASH BULAK
GUANGXI
SUUSAMYR
DHAKA
MAYMAN
SAR

KAR

AN IMAGINARY JOURNEY FROM NORTH TO SOUTH

TIM DIRVEN

IKKAS

A
-E-POL
POL-E-KHOMRI
TALIOUINE
DAMASCUS
MUYNAK
PODGORICA
BOSRA
FARAFRA
AS-SROUJ
ASMARA
CAIRO
BAM
KOWKABAN
YAZD
SANA'A
NA'IN
THULLA
DJENNE
LALIBELA
MARKALA
IRIDIMI
TOULOUM
DOGDORE
BANI BANGOU
AKADENEY
TISEGOROU
QUALLAM
KAYANZA
ABIDJAN
SOATANANA
FIANARANTSOA
ILAKAKA
BUTEMBO
BUKAVU
KINSHASA
LUBUMBASHI
INCOLUNE
TAOLAGNARO
MOPTI
ANTSIRANANA
TULEAR
QESHM

MARKED is an initiative by Lannoo Publishers /
MARKED is een initiatief van Uitgeverij Lannoo.

www.marked-books.com

Sign up for our MARKED newsletter with news about new and forthcoming publications on art, interior design, food & travel, photography and fashion as well as exclusive offers and events.

Registreer u op onze MARKED newsletter en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken over kunst, design, interieur, mode, fotografie, food en reizen en met interessante, exclusieve aanbiedingen en evenementen.

In parallel with the publication of this book, Tim Dirven will be presenting his work under the selfsame title at Mechelen Cultural Centre's exhibition rooms from 20 October 2017 to 7 January 2018.

Parallel met het verschijnen van dit boek presenteert Tim Dirven zijn werk onder de gelijknamige titel in de tentoonstellingszalen van Cultuurcentrum Mechelen, 20 oktober 2017 tot 7 januari 2018.

Photography / Fotografie
Tim Dirven (www.timdirven.com)

Foreword / Voorwoord
Daan Stuyven

Text / Tekst
Rik Van Puymbroeck

Translation / Vertaling
Vicky Morrisson

Copy-editing / Redactie

Control Taal Delete (Jeroen Duvillier & Geert Van der Hallen)
Robert Fulton

Book Design / Vormgeving

Jurgen Persijn (N.N.)

Thanks to

My 'compagnons de route', my wife and daughter, Micha and Rosalie

Pieter Bogaerts, Peter Bouckaert, Anja Claeys, Joke Daelemans, Erik Dehaes, Jeroen De Preter, Pieter Dumon, Niels Famaey, Eric Flogny, Josti Gadeyne, Geert Goiris, Gert Jochems, Dirk Leemans, Koen Leemans, Bart Mathijs, Dirk Milo, Bôrries Müller-Büsching, Jurgen Persijn, Maarten Rabaey, Michael Regnier, Sofie Stevens, Maarten Stuyck, Daan Stuyven, Dieter Telemans, Sarah Theerlynck, Patrick Vander Weyden, Anne Vandevoorde, Stephan Vanfleteren, Indra Van Gisbergen, Elke Van Hoye, Rik Van Puymbroeck, Koen Vidal, Katrijn Vrints, Lot Wildemeersch.

If you have any questions or comments about the material in this book, please do not hesitate to contact our editorial team: markedteam@lannoo.com

Als u opmerkingen of vragen hebt, dan kunt u contact opnemen met onze redactie: markedteam@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2017
D/2017/45/250 – NUR 653
ISBN: 9789401443890
www.lannoo.com

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any other information storage and retrieval system, without prior permission in writing from the publisher.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

#AREYOUARKED

6

Foreword ..... DAAN STUYVEN

Voorwoord

10

Life scraped clean ..... RIK VAN PUYMBROECK

Het ontvleesde leven

20

Karkas ..... TIM DIRVEN

193

Captions / Legendes

Foreword

DAAN STUYVEN

Voorwoord

There are two ways of looking at a carcass: either as a stripped, decayed memory of something that was once covered; or as the essence of something that humans wanted to construct. It is a melancholy, durable structure that ends up surviving everything, whether we like it or not. A house, a car, a tank, a child, or a tree.

From an early age, I have had a zealous fascination with worn-out things. I have buried birds and then dug them up again, collected ripped jackets and sagging bicycle saddles, spent entire afternoons in car graveyards, removed old letters from the fronts of buildings and given them a new, tangled meaning. I have also listened to ravaged elderly people, and devoured biographies of weather-beaten, melancholy artists. I have spent weeks scrabbling around with a trowel on archaeological sites, searching for some coherence; and

have analysed scratched, well-worn records in search of an indestructible melody.

For my last album, I wrote a song called 'Damaged Goods', in which I sing the praises of all tattered things, and accept and embrace their transience. Of course, this is a metaphor for the damaged goods that we as human beings slowly become. I cannot help but make the comparison to vocal cords: the more worn-out a voice, the more captivating it is. Marianne Faithfull sang 'As Tears Go By' in the sixties, and again in the nineties. Both versions are intoxicating, but the second version is broken, cleansed and ready to become a classic. Perhaps that is also a way of looking at carcasses: as an in-between state, as enforced penance. A snapshot, but always of a broken beauty.

Anyway, there's no doubt that worn-out, stripped and battered things have their aesthetic value,

Er zijn twee manieren om naar een karkas te kijken. Als een gestripte, vervallen herinnering aan wat ooit bekleed was. Of als de essentie van iets wat mensen wilden opbouwen. De melancholisch duurzame structuur die alles tegen wil en dank gaat overleven. Een huis, een wagen, een tank, een kind, een boom.

Van jongs af aan voel ik me devoot agetrokken tot afgeleefde dingen. Ik heb vogels begraven en weer opgegraven, gescheurde jassen en doorgezakte fietszadels verzameld, hele namiddagen doorgebracht op autokerkhoven, oude letters van gevels gesleurd en ze een nieuwe, verwarde betekenis gegeven. Ik heb ook geluisterd naar oude, gehavende mensen, biografieën verslonden van doorleefde, weemoedige artiesten. Ik heb wekenlang met een schopje gekrabbd op archeologische sites, zoekend naar wat samenhang, en grijsgedraaide vinyls door de krassen heen

geanalyseerd om een onverwoestbare melodie te vinden.

Voor mijn laatste plaat schreef ik een nummer dat 'Damaged Goods' heet, waarin ik de lofzing van alles wat doorleefd is, en de vergankelijkheid ervan aanvaard en omarm. Uiteraard is dat een metafoor voor de beschadigde goederen die we als mens langzaamaan worden. Ik kan het niet laten om de vergelijking met stembanden te maken: hoe doorleefder een stem, hoe pakkender. Marianne Faithfull zong 'As Tears Go By' in de jaren 1960, en opnieuw in de jaren 1990. Beide versies zijn bedwelmend, maar de tweede versie is gebroken, gelouterd, en klaar om klassiek te worden. Misschien is dat ook een manier om naar karkassen te kijken: als tussenstand, als afgedwongen boetedoening. Een momentopname, maar telkens weer van een gebroken schoonheid.

but this is a motorway with two exits, one of which is called 'emo tourism'. However, it is at precisely this juncture that Tim Dirven chooses the right exit. He dares to question if it had to be that way, if it made any sense. Or is it part of an endless cycle dictated by nature? For these photos confront us with our own cheating: no, it did not have to be that way. And what's more: we are doing it to ourselves. To quote a beautiful song text from the former American indie band Timbuk3: 'How well do we use our freedom to choose the illusions we create?' Do we have the urge to strip ourselves? Out of a brute desire to exhibit a broken version of ourselves, when lesser attempts have failed to create the desired effect? As I write this, I am looking at a group of old letters in my yard. They used to form the word *APOTHEEK* ('pharmacy'), but I remixed them to make *KAPOT HEE* ('broken, isn't it'). Tim didn't need these kinds of interventions, because often, everything was broken already.

Tim and I have—I think—just two photo souvenirs. Me, very young, at my broken garden table in the illustrious *Berchem* house—in the Dead Man Ray period. And a second, taken a little later, blessed by the carcass of the Holy Virgin Mary (my second name) but backed up by an ancient tree that will survive us both. At the time, there was some mutual hesitation. However, the Virgin Mary above my head is still intact. Perhaps we can learn something from the Mexican cult surrounding the Santa Muerte: people come to ask for the ultimate advice and blessing from a figure who according to our norms is a lugubrious skeleton, but who for them is a symbol of salvation.

When it comes to cinema, or indeed any type of image, I am a huge fan of documentaries. Modestly focusing on the subject and not allowing your own role or interpretation to take precedence points to a highly humane

Soit, het afgeleefde, gestripte en gehavende heeft uiteraard zijn esthetische waarde, maar het is een snelweg met twee afritten, waarvan er eentje 'emotoerisme' heet. Maar net daar neemt Tim Dirven de juiste afslag. Hij durft te vragen of het moest, of het zin had. Of is het, zoals de natuur dicteert, een onderdeel van een eindeloze cyclus? Daar confronteren deze foto's ons met ons eigen valsspelen: het moest niet. En ook: we doen het onszelf aan. Om een mooie songtekst van wijlen de Amerikaanse indieband Timbuk 3 te citeren: 'How well do we use our freedom to choose the illusions we create?' Hebben we de behoefte om onszelf te strippen? Vanuit een brute nood om, bij gebrek aan effect van mindere pogingen, een gebroken versie van onszelf te tonen? Terwijl ik dit schrijf, kijk ik naar een groepje oude letters op mijn erf. Voorheen vormden ze APOTHEEK, maar ik heb ze geremixt tot KAPOT HEE. Tim heeft zulke ingrepen niet nodig gehad, want alles was vaak al kapot.

Tim en ik hebben – denk ik – maar twee foto-souvenirs. Ik, piepjong, aan mijn gebroken tuintafel in het roemruchte *Berchem*-huis – in de Dead Man Ray-periode. En een tweede wat later, gezegend door het karkas van de heilige maagd Maria (mijn tweede naam), maar geback-upt door een eeuwenoude boom die ons beiden gaat overleven. Enige schroom was toen wederzijds aanwezig. De Maria boven mijn hoofd is echter nog intact. Misschien kunnen we iets leren van de Mexicaanse cultus rond de Santa Muerte: mensen komen de ultieme raad en zegen vragen aan een naar onze normen luguber skelet, dat bij hen symbool staat voor verlossing.

Als het gaat over cinema, of liever: beeld tout court, ben ik een enorme fan van documentaires. Bescheiden focussen op het gegeven en niet je eigen rol of interpretatie laten primeren: het getuigt van een heel humane insteek.

approach. Luckily Tim has two sharp eyes, which will provide initial delight to the un-guarded browser through this book. But that is not what it is about. The aesthetic romanticism of the images already fades after a few seconds and makes way for a shocking empathy that you would personally prefer to have avoided. *Eat this*. If, in the past, beauty has always been abused as a vehicle for darkness, then let it here be a vehicle for calling our own stupid humanity into question.

I can't help being a pacifist. But this pacifist sometimes balks at some of Tim's images. I can accept transience as a natural process in which things have a limited lifespan, but I cannot live with destruction and violence. As a child, I understood that the life-sized lion my father had sculpted on the beach in Brittany would be carried away the same evening by the high tide, but I felt sick when I saw the river

in Rwanda that had washed away countless corpses during the genocide a few years previously. Luckily the photos in this book are also populated with survivors, with people who have the mental agility to preserve their pride amid the ruins. Then I immediately think of one of my favourite songs, 'I Live on a Battlefield' by Nick Lowe. Here too: if you don't listen to the contents of a song, you are carried away by an exhilarating story.

Tim's work is timeless. Roving between the Old Testament, Noah's Ark, the New Testament and the Adoration of the Mystic Lamb, Tim creates the Next Testament. In it, we sow what we have reaped: that which we have caused ourselves, but of which we can at least be certain that it really happened.

Carcass - Sarcasm: the words are very similar. But that is the wonderful thing about this book:

it transcends fatalistic accusation and nestles down almost leniently beside its milder, wiser brother: attention. Just like the archaic Dutch word 'dirven', an alternative past tense of the verb 'to dare'. My eyes are glad that Tim has dared to do all this, but also glad that we are talking in the present tense. As an escapist, I admire someone who, photographically, dares to pass through the eye of a needle. It takes balls to use the medium into which you have stumbled for a higher purpose, in order to wake people up. I love this alarm clock.

Gelukkig heeft Tim twee scherpe ogen, die de onbewaakte bladeraar door dit boek een initieel plezier schenken. Maar daar gaat het hem niet om. De esthetische romantiek van de beelden vervaagt al na enkele seconden en maakt plaats voor een choquerende empathie die je zelf liever zou hebben vermeden. *Eat this*. Indien schoonheid in het verleden altijd misbruikt is als een vehikel voor donkerheid, laat het hier dan een vehikel zijn om onze eigen domme menselijkheid in vraag te stellen.

Ik ben een pacifist tegen wil en dank. Maar die pacifist stukt soms bij het zien van Tims beelden. Ik kan me neerleggen bij vergankelijkheid, als een natuurlijk proces waarin dingen een beperkte levensduur hebben, maar ik kan niet leven met destructie en geweld. Als kind snapte ik dat de levensgrote leeuw die mijn vader op het Bretoense strand had geboetseerd diezelfde avond nog door het hoogtij

meegesleurd zou worden, maar ik werd misse-lijk toen ik in Rwanda de rivier zag die enkele jaren eerder tijdens de genocide ontelbare lijken had weggespoeld. Gelukkig worden de foto's in dit boek ook bevolkt door overlevers, door mensen die de mentale souplesse hebben om te midden van de ruïnes hun trots te bewaren. Dan denk ik meteen aan een van mijn favoriete songs, 'I Live on a Battlefield' van Nick Lowe. Ook hier: als je niet naar de inhoud van de song luistert, word je meegesleept in een opzweepend verhaal.

Tims werk is tijdloos. Zwervend tussen het Oude Testament, de ark van Noach, het Nieuwe Testament en het Lam Gods, creëert Tim het Volgende Testament. Waarin we zaaien wat we geoogst hebben. Wat we zelf hebben veroorzaakt, maar waarvan we tenminste weten dat het echt gebeurd is.

Karkas - Sarcas-me. De woorden lijken erg op elkaar. Maar dat is het mooie aan dit boek: het overstijgt de fatalistische aanklacht en nestelt zich bijna vergevengszind neer bij zijn mildere, wijzere broer: aandacht. Net zoals het Oud-nederlandse woord 'dirven'. We *dirven* niet - een alternatief voor 'durfden'. Mijn ogen zijn blij dat Tim dit alles gedurfd heeft, maar ook blij dat we in de tegenwoordige tijd praten. Als escapist bewonder ik iemand die fotografisch door het oog van de naald durft te kruipen. Er zijn ballen nodig om het medium waarin je belandt te benutten voor een hoger doel, om mensen wakker te schudden. Ik hou van deze wekker.

